

Det var en gång, i ett land långt borta, en ung flicka som gått bort sig i skogen. Hennes namn var Marigo och hon var mycket vacker. Hon hade gått runt hela dagen och grät bittra tårar. När det hade börjat skymma kom hon till en glänta. Mitt i gläntan låg en damm, i den simmade mörtarna sömnigt omkring.

- Ack, om ni kunde tala om för mig var skogen tar slut, suckade flickan.

Då såg hon ett skimmer mellan träden. Förtrollad av dess glans följde hon ljuset ut ur skogen till ett litet hus. Inne i huset satt en äldre kvinna, varken ung eller gammal, hennes hår var svart och hennes klänning röd som purpur. Hennes ögon var djupt mahognyfärgade, också de med en antydning av purpur.

- Jag är ledsen för att ha kommit så sent om kvällen, men jag behöver mat och husrum, om frun bara kunde vara så vänlig att hon låter mig stanna tills soluppgången, stammade Marigo fram.

- För all del, svarade kvinnan med mjuk och vänlig röst. Jag ger dig gärna husrum om du gör mig en gentjänst. Du förstår, jag är en gammal drottning, men mitt land erövrades för länge sedan av en ondsint trollkarl. Min son och mitt rike är i fara. För att hjälpa mitt land behöver jag rikets urgamla diamant som förvaras i slottet där trollkarlen bor, i mitt gamla slott. Bara en jungfru kan ta sig in i kammaren där den låstes in. Purpurdamen fällde blicken.

- Om det är priset för mat och husrum så gör jag vad jag måste, svarade Marigo. Damen log och nickade.

Nästa morgon vid soluppgången gav sig Marigo iväg. Hon vandrade många dagar. Till sist kom hon till staden där trollkarlen bodde, staden var mycket fattig. Tre gånger gav hon mat åt något av de föräldralösa barnen på gatan, och tre gånger fällde hon tårar för de gamla och sjuka hon såg.

Plötsligt fick hon se en purpurröd fågel sitta ett stycke ifrån henne. Fågeln flög iväg och Marigo sprang efter tills hon kom till ett hål i slottsmuren. Fågeln satte sig på flickans axel och hon kröp in i slottet. När hon sprang mot kammaren där diamanten hölls inlåst hände det tre gånger att vakterna fick syn på henne. Varje gång viskade fågeln i hennes öra: "Sjung!" och varje gång sjöng hon dem till sömns.

Till sist kom hon till diamantkammaren. Diamanten var stor och vit som snö och klar som is. Men när Marigo tog den i handen var den lika varm som solens strålar på ett barns kinder. När hon väl hade dyrgripen i sin hand

började hon springa ut samma väg som hon kommit.

Då hon var bara tre korridorer ifrån utgången i muren fick vakterna syn på henne och började jaga henne. En av dem sköt en pil mot hennes rygg. Som en röd örn flög fågeln mot pilen, när den träffade fågelns bröst fattade fågeln eld och föll till marken. Marigo fortsatte genom hålet och mot skogen bakom slottet. Där stannade hon utmattad i en glänta. Vakterna följde inte längre efter henne.

Ut ur skogen kom då en enhörning och runt den lyste samma sken som fört henne till purpurdamens hus. Då förstod Marigo. Hon räckte fram diamanten till enhörningen som i samma stund förvandlades till den vackra purpurdamen.

- Du har varit mycket modig, tack. Vänta här medan jag tar tillbaka mitt kungarike.

Marigo tackade och neg, men när hon tittade upp var drottningen försvunnen. I tre dagar och tre nätter väntade hon tålmodigt på att drottningen skulle återvända. På den fjärde dagen kom en hord av vakter till gläntan. Först blev Marigo förskräckt.

- Ack, trollkarlen har segrat, och nu kommer vakterna för att fångla mig! tänkte hon.

Men när vakterna försäkrat att trollkarlen var död och att drottningen åter härskade, följde Marigo med dem till slottet, där det ställdes i ordning för bal. Marigo kläddes i de vackraste skrudar av finaste silke, och dyrbara ädelstenar sattes i hennes hår. På balen satt hon bredvid drottningen som också bytt sin enkla klänning till den ståtligaste drottningaskrud. När kvällen led mot sitt slut vände sig drottningen till Marigo.

- Marigo, min flicka. Du har gjort hela mitt rike en stor tjänst. Du har visat prov på mod och lojalitet. Skulle du vilja äkta min son, prinsen, och med honom ta över kungariket när mina dagar nått sitt slut?

- Ers nåd, jag äktar gärna din son bara du låter min familj komma hit att bosätta sig.

Det gick drottningen med på. Bröllopet stod redan nästa dag och varade en hel vecka. Marigo och prinsen levde sedan lyckliga alla sina dagar.